

ROALD DAHL

ΟΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ

Εικονογράφηση:
Κουέντιν Μπλέικ

Ο **ΡΟΑΛΝΤ ΝΤΑΛ** ήταν κατάσκοπος,
κορυφαίος πιλότος μαχητικού αεροσκάφους,
ιστορικός της σοκολάτας και ιατρικός εφευρέτης.

Ήταν επίσης ο συγγραφέας των **Ο ΤΣΑΡΛΙ
ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΣΟΚΟΛΑΤΑΣ, ΟΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ,
Ο ΜΦΓ** και πολλών ακόμα εξαιρετικών ιστοριών.

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν
άλλα 15 βιβλία του συγγραφέα για μικρούς
αλλά και μεγαλύτερους αναγνώστες.

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι μάγισσες**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Witches

Από τις Εκδόσεις Puffin Books, Λονδίνο 1985

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Roald Dahl

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κώστια Κοντολέων

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Quentin Blake

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© The Roald Dahl Story Company Ltd., 1983

Roald Dahl is a registered trademark of The Roald Dahl Story Company Ltd.

© Εικονογράφησης: Quentin Blake, 1983

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1992

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 1992

Τέταρτη έκδοση: Δεκέμβριος 2023

ISBN 978-960-274-014-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ROALD DAHL

ΟΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ

Εικονογράφηση: Κουέντιν Μπλέικ

Μετάφραση: Κώστια Κοντολέων

Μια σημείωση για τις μάγισσες

Στα παραμύθια, οι μάγισσες φοράνε πάντα γελοία μαύρα καπέλα και μαύρες μπέρτες και καθαλκεύουν σκούπες.

Μα τούτο δω δεν είναι παραμύθι. Έχει να κάνει με αληθινές μάγισσες.

Το πιο σημαντικό πράγμα που πρέπει να ξέρετε για τις αληθινές μάγισσες είναι τούτο... Και ακούστε το πολύ προσεκτικά. Ποτέ να μην ξεχάσετε αυτό που θα σας πω τώρα.

Οι αληθινές μάγισσες ντύνονται με κανονικά ρούχα και μοιάζουν πάρα πολύ με συνηθισμένες γυναίκες. Ζουν σε συνηθισμένα σπίτια όπως το δικό μου και τα δικά σας και δουλεύουν σε συνηθισμένες δουλειές!

Γι' αυτό και είναι τόσο δύσκολο να τραβήξουν την προσοχή μας.

Μια αληθινή μάγισσα μισεί τα παιδιά μ' ένα άσβεστο μίσος που της τσιτσιρίζει τα σωθικά και είναι τόσο άσβεστο και της τσιτσιρίζει τα σωθικά σε τέτοιο βαθμό που, όσο κι αν ψάξεις κι όσο ζωηρή φαντασία κι αν έχεις, δε θα μπορέσεις να βρεις μίσος ανάλογο πουθενά.

Μια αληθινή μάγισσα περνάει όλο τον καιρό της κάνοντας σχέδια για το ποιος θα είναι ο καλύτερος τρόπος να απαλλαγεί από τα παιδιά στη δική της περιοχή δράσης. Το πάθος της είναι να τα ξεφορτωθεί, το ένα μετά το άλλο. Κι αυτή είναι η μόνη σκέψη που τριβελίζει το μυαλό της από το πρωί ως το βράδυ. Ακόμη κι αν δουλεύει ταμίας στο σούπερ μάρκετ ή δακτυλογραφεί γράμματα για κάποιον επιχειρηματία ή κάνει βόλτες οδηγώντας ένα αμάξι πολυτελείας (και να είστε σίγουροι πως μπορεί να τα κάνει όλα αυτά), το μυαλό της ποτέ δεν παύει να σχεδιάζει και να μηχανορραφεί και να ταρακουνιέται και να καίγεται και να κατεβάζει ιδέες και να βασανίζεται με δολοφονικές, αιμοβόρες σκέψεις.

«Ποιο παιδί», αναρωτιέται όλη την ημέρα, «ποιο ακριβώς παιδί θα πρέπει να διαλέξω για να πατήσω και να κάνω λιώμα τούτη τη φορά;»

Μια αληθινή μάγισσα, όταν λιώνει ένα παιδί, νιώθει την ίδια ευχαρίστηση μ' εσένα κάθε φορά που τρως ένα πιάτο γεμάτο φράουλες με παχιά σαντιγί.

Σκοπός της είναι να ξεπαστρεύει ένα παιδί την εβδομάδα. Κι αν δεν το κατορθώνει, κατσουφιάζει.

Ένα παιδί την εβδομάδα είναι πενήντα δύο το χρόνο. Λιώσ' τα και ισοπέδωσέ τα και κάν' τα να εξαφανιστούν από το πρόσωπο της γης.

Αυτό είναι το σύνθημα όλων των μαγισσών.

Το θύμα επιλέγεται πολύ προσεκτικά. Ύστερα, η μάγισσα παρακολουθεί το δύστυχο παιδί όπως ο κυνηγός παρακολουθεί το πουλάκι στο δάσος. Περπατάει ανάλαφρα. Κινείται αθόρυβα. Πλησιάζει όλο και πιο κοντά, όλο και πιο κοντά. Κι όταν όλα πια είναι έτοιμα... Φστ!...

Κάνει την εμφάνισή της! Αστράφτει το σύμπαν. Ξεπετάγονται φλόγες. Το λάδι κοχλάζει. Τα ποντίκια ουρλιάζουν. Ζαρώνει το δέρμα. Και το παιδί εξαφανίζεται.

Μια μάγισσα, πρέπει να το καταλάβετε, δε χτυπάει τα παιδιά κατακέφαλα, δεν τους μπήγει μαχαίρια στο κορμί τους ούτε τα πυροβολεί. Όποιον κάνει κάτι τέτοιο, η αστυνομία τον χώνει στη φυλακή.

Μια μάγισσα δε δίνει ποτέ αφορμή να τη συλλάβουν. Μην ξεχνάτε πως έχει χέρια μαγικά και πως στο αίμα της χορεύει ο διάβολος. Μπορεί να κάνει τις πέτρες να χοροπηδούν σαν βατράχια και μπορεί ακόμα να στείλει φλεγόμενες γλώσσες να φτερουγίζουν στην επιφάνεια του νερού.

Αυτές οι μαγικές δυνάμεις είναι πολύ τρομακτικές.

Ευτυχώς, δεν υπάρχουν στην εποχή μας και πάρα πολλές αληθινές μάγισσες στον κόσμο. Ωστόσο είναι αρ-

κετές για να σου σπάσουν τα νεύρα. Στην Αγγλία πιθανόν να υπάρχουν καμιά εκατοστή απ' αυτές, συνολικά. Μερικές χώρες έχουν περισσότερες, άλλες πάλι έχουν σαφώς λιγότερες. Όμως καμιά χώρα στον κόσμο δεν είναι ολότελα απαλλαγμένη από μάγισσες.

Μια μάγισσα είναι πάντα γυναίκα.

Δε θα ήθελα να μιλήσω άσχημα για τις γυναίκες, αφού οι περισσότερες είναι αξιολάτρευτες. Μα παραμένει γεγονός πως όλες οι μάγισσες είναι γυναίκες. Δεν υπήρξε ποτέ ως τα τώρα αυτό που θα λέγαμε αρσενικιά μάγισσα.

Από την άλλη, ένα τέρας είναι πάντοτε γένους αρσενικού. Το ίδιο είναι κι ένα ξωτικό. Και τα δυο είναι επικίνδυνα. Αλλά ούτε το ένα ούτε το άλλο είναι το ίδιο επικίνδυνο με μια αληθινή μάγισσα, ούτε καν στο μισό.

Από όσο ξέρουν τα παιδιά, μια αληθινή μάγισσα είναι το πιο επικίνδυνο από όλα τα ζωντανά πλάσματα πάνω στη γη. Κι αυτό που την κάνει δυο φορές πιο επικίνδυνη είναι το γεγονός πως δε φαίνεται καθόλου επικίνδυνη. Ακόμα και όταν γνωρίζεις όλα τα μυστικά (θα διαβάσετε γι' αυτά σ' ένα λεπτό), και πάλι ποτέ δε θα μπορείς να είσαι απολύτως σίγουρος για το κατά πόσο αυτό που αντικρίζεις είναι μια μάγισσα ή, απλώς, μια καλοσυνάτη κυρία. Αν μια τίγρη κατόρθωνε να σας ξεγελάσει πως δεν είναι παρά ένας μεγάλος σκύλος με κουνιστή ουρά, είναι πολύ πιθανόν να πηγαίνατε προς το μέρος της και να της χαϊδεύατε το κεφάλι. Και μ' αυτό τον τρόπο θα είχατε υπογράψει το τέλος σας. Το ίδιο συμβαίνει και με τις μάγισσες. Μοιάζουν όλες τους με συμπαθητικές κυρίες.

Αν έχετε την καλοσύνη, κοιτάξτε προσεκτικά την εικόνα στην απέναντι σελίδα. Ποια απ' τις δύο κυρίες είναι

η μάγισσα; Αυτή είναι μια δύσκολη ερώτηση, αλλά είναι συγκεκριμένη, και κάθε παιδί θα πρέπει να προσπαθήσει να δώσει μια απάντηση.

Από όσο ξέρετε, μια μάγισσα μπορεί να μένει στο διπλανό σου σπίτι, τώρα που μιλάμε.

Ή μπορεί να είναι η γυναίκα με το εκθαμβωτικό χαμόγελο που σας πρόσφερε μια καραμέλα από μια χαρτοσακούλα στον δρόμο πριν το μεσημεριανό σας φαγητό.

Θα μπορούσε ακόμα και να είναι –και αυτό θα σας κάνει να πηδήξετε ως εκεί απάνω– η αγαπημένη σας δασκάλα στο σχολείο που σας διαβάζει αυτές εδώ τις λέξεις, τούτη ακριβώς τη στιγμή. Κοιτάξτε την προσεκτικά αυτή τη δασκάλα. Ίσως και να χαμογελάει με την υπερβολή μιας τέτοιας υποψίας. Μην αφήσετε να σας εκνευρίσει κάτι τέτοιο. Μπορεί να είναι κι αυτό μέρος της πονηριάς της.

Φυσικά, δε σας λέω, ούτε για ένα δευτερόλεπτο, πως η δασκάλα σας είναι, στην πραγματικότητα, μάγισσα. Όλο κι όλο που λέω είναι πως θα μπορούσε να είναι μία

από αυτές, αν και είναι πολύ απίθανο. Αλλά –κι εδώ έρχεται το μεγάλο αλλά...– δεν είναι αδύνατον.

Αχ, αν μπορούσε να υπάρξει ένας τρόπος που να πει κανείς με βεβαιότητα κατά πόσο μια γυναίκα είναι μάγισσα ή όχι, τότε θα μπορούσαμε να τις συλλάβουμε όλες και να τις βάλουμε στη μηχανή του κιμά. Δυστυχώς, δεν υπάρχει τέτοια δυνατότητα. Παρ' όλα αυτά υπάρχουν ένα σωρό μικρά σημάδια που θα πρέπει να έχετε κατά νου, μικρές εκκεντρικές συνήθειες που έχουν όλες οι μάγισσες, και αν τις γνωρίζετε, αν τις θυμάστε πάντα, τότε ίσως καταφέρετε να τη γλιτώσετε και να μη σας τσαλαπατήσουν και να σας λιώσουν, ώσπου να μεγαλώσετε αρκετά.

Η γιαγιά μου

Εγώ, προσωπικά, είχα δύο ιδιαίτερες συναντήσεις με μάγισσες, πριν ακόμη φτάσω στα οκτώ μου χρόνια. Από την πρώτη τα κατάφερα να ξεφύγω άθικτος, αλλά στη δεύτερη περίπτωση δεν ήμουν και τόσο τυχερός. Μου έτυχαν πράγματα που πιθανόν να σας κάνουν να βάλετε τις φωνές από φόβο, την ώρα που θα τα διαβάζετε. Αλλά πάντα έτσι γίνεται. Η αλήθεια πρέπει να λέγεται. Το γεγονός πως είμαι ακόμα εδώ και σε θέση να σας μιλάω (όσο παράξενη κι αν είναι η όψη μου), οφείλεται, πέρα για πέρα, στην υπέροχη γιαγιά μου.

Η γιαγιά μου είναι Νορβηγίδα. Οι Νορβηγοί γνωρίζουν τα πάντα γύρω από τις μάγισσες, γιατί η Νορβηγία, με τα μαύρα δάση της και τα χιονισμένα της βουνά, είναι το μέρος όπου πρωτοπαρουσιάστηκαν οι μάγισσες. Ο πατέρας μου και η μητέρα μου ήταν επίσης Νορβηγοί. Όμως, επειδή ο πατέρας μου είχε μια επιχείρηση στην Αγγλία, εγώ γεννήθηκα και μεγάλωνα εκεί κι άρχισα να πηγαίνω σε αγγλικό σχολείο. Δύο φορές τον χρόνο, τα Χριστούγεννα και το καλοκαίρι, πηγαίναμε στη Νορβηγία για να επισκεφτούμε τη γιαγιά μου. Αυτή η ηλικιωμένη

γυναίκα, απ' όσο μπορούσα να ξέρω, ήταν ο μόνος συγγενής που ζούσε και από τις δυο μεριές της οικογένειας. Ήταν μητέρα της μαμάς μου κι εγώ τη λάτρευα, κυριολεκτικά. Όταν εκείνη κι εγώ συναντιόμασταν, μιλούσαμε είτε στα νορβηγικά είτε στα αγγλικά. Δεν είχε σημασία ποια γλώσσα θα διαλέγαμε την κάθε φορά. Τα καταφέραμε περίφημα και στις δύο και θα πρέπει να το παραδεχτώ πως ένιωθα πιο κοντά σ' εκείνη παρά στη μαμά μου.

Λίγο μετά τα γενέθλια των επτά μου χρόνων, οι γονείς μου με πήραν, όπως συνήθως, να περάσω τα Χριστούγεννα με τη γιαγιά μου στη Νορβηγία. Και τότε ήταν που συνέβη. Καθώς ο μπαμπάς μου, η μαμά μου κι εγώ ταξιδεύαμε με το αυτοκίνητό μας πάνω σε παγωμένους δρόμους, ακριβώς στα βόρεια του Όσλο, το αυτοκίνητό μας ντελαπάρησε και, κάνοντας τούμπες, βγήκε από τον δρόμο και καταράκυλησε σε μια απότομη πεδιάδα γεμάτη βράχια. Οι γονείς μου σκοτώθηκαν. Εγώ ήμουν πολύ σφιχτά δεμένος στο πίσω κάθισμα και τη γλίτωσα μόνο με μια ουλή στο μέτωπο.

Δε θα μπω σε περισσότερες λεπτομέρειες για τις τρομερές στιγμές εκείνου του φοβερού απογεύματος. Ακόμα και τώρα, όταν τα ξαναθυμάμαι, ανατριχιάζω ολόκληρος. Κατέληξα, φυσικά, πίσω στο σπίτι της γιαγιάς μου, χωμένος βαθιά στην αγκαλιά της κι αρχίσαμε να κλαίμε σφιχταγκαλιασμένοι όλο το βράδυ.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» τη ρώτησα κλαίγοντας.

«Θα μείνεις εδώ μαζί μου», είπε, «και θα σε φροντίζω εγώ».

«Δε θα ξαναγυρίσω στην Αγγλία;»

«Όχι», μου απάντησε. «Δε θα μπορούσα ποτέ να κάνω

κάτι τέτοιο. Μπορεί η ψυχή μου να πάει στον Ουρανό, αλλά τα κόκαλά μου θα μείνουν εδώ στη Νορβηγία».

Την επόμενη κιόλας μέρα, θέλοντας και οι δυο να ξεχάσουμε τη μεγάλη μας θλίψη, η γιαγιά μου άρχισε να μου λέει ιστορίες. Ήταν περίφημη παραμυθού και με είχαν συναρπάσει όλα αυτά που μου έλεγε. Κι όμως, δεν είχε καταφέρει να με αναστατώσει πραγματικά ως τη στιγμή που έφτασε στο θέμα μάγισσες. Ήταν ολοφάνερο πως είχε μεγάλη πείρα σ' αυτό το θέμα που αφορούσε τα συγκεκριμένα πλάσματα και μου το ξεκαθάρισε από την αρχή πως οι ιστορίες της που είχαν να κάνουν με μάγισσες, αντίθετα με τις πιο πολλές από αυτές που μου είχε πει ως τώρα, δεν ήταν φανταστικά παραμύθια. Ήταν όλες αληθινές. Ήταν τόσο αληθινές όσο η αλήθεια

του Ευαγγελίου. Ήταν ιστορία. Όλα όσα μου έλεγε γύρω από τις μάγισσες είχαν συμβεί πραγματικά και το καλύτερο που θα είχα να κάνω ήταν να τα πιστέψω χωρίς ίχνος δυσπιστίας. Μα το χειρότερο, αυτό που σ' έκανε να ανατριχιάζεις και μόνο που το άκουγες, ήταν πως οι μάγισσες ζούσαν ακόμα ανάμεσά μας. Όλες τους. Και θα έπρεπε να το πιστέψω αυτό και να μην έχω καμιά αμφιβολία, γιατί μου έλεγε, πέρα για πέρα, την αλήθεια.

«Μου λες πραγματικά την αλήθεια, γιαγιά; Όλα αυτά που μου λες είναι πραγματικά, αληθινά;»

«Αγαπούλα μου», είπε, «δε θα τα καταφέρεις να ζησεις αρκετά σ' αυτό τον κόσμο, αν δε μάθεις πώς να ξεχωρίζεις μια μάγισσα, όταν τη συναντήσεις.»

«Μα μου είπες πως οι μάγισσες μοιάζουν με συνηθισμένες γυναίκες, γιαγιά. Τότε, πώς θα τα καταφέρω να τις ξεχωρίζω;»

«Πρέπει να με ακούσεις προσεκτικά, εξήγησε η γιαγιά μου. Πρέπει να θυμάσαι όλα όσα σου λέω. Ύστερα από αυτό, το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να σταυροκοπηθείς και να προσευχηθείς στον Θεό και να ευχηθείς να πάνε όλα καλά.»

Βρισκόμασταν στο μεγάλο καθιστικό του σπιτιού της στο Όσλο και ήμουν έτοιμος να πάω για ύπνο. Σ' αυτό το σπίτι ποτέ δεν έκλειναν τις κουρτίνες και έξω από το παράθυρο έβλεπα τεράστιες νιφάδες χιονιού να πέφτουν αργά σ' έναν κόσμο, εκεί έξω, που ήταν μαύρος σαν πίσσα. Η γιαγιά μου ήταν πολύ ηλικιωμένη και το πρόσωπό της ήταν γεμάτο ρυτίδες. Είχε ένα ογκώδες σώμα που ασφυκτιούσε μέσα σε γκριζες δαντέλες. Καθόταν εκεί, μεγαλόπρεπη, στην πολυθρόνα της, πιάνο-

ντας όλο τον χώρο, σε σημείο που δεν υπήρχε ούτε πόντος ελεύθερος. Αφού, να φανταστείτε, δε χωρούσε να καθίσει πλάι της ούτε ένα ποντίκι έστω και στριμωγμένο. Εγώ ο ίδιος, μόλις επτά χρόνων, καθόμουν ανακούρκουδα στο πάτωμα μπροστά στα πόδια της, φορώντας τις πιτζάμες μου, ρόμπα και παντόφλες.

«Ορκίζεσαι πως δε με κοροϊδεύεις;» τη ρωτούσα ξανά και ξανά. «Ορκίζεσαι πως δεν υποκρίνεσαι;»

«Άκου», απάντησε, «ξέρω τουλάχιστον πέντε παιδιά που εξαφανίστηκαν από προσώπου γης και κανένας δεν τα ξαναείδε ποτέ. Τα πήραν οι μάγισσες».

«Εγώ πάντως ακόμα πιστεύω πως δεν κάνεις τίποτα άλλο από το να προσπαθείς να με φοβίσεις», επέμεινα.

«Προσπαθώ να σιγουρευτώ πως δε θα πάθεις κι εσύ τα ίδια», μου απάντησε. «Σ' αγαπώ και θέλω να σ' έχω κοντά μου».

«Πες μου για τα παιδιά που εξαφανίστηκαν», της ζήτησα.

Η γιαγιά μου ήταν η μόνη γιαγιά που είχα συναντήσει να καπνίζει πούρα. Άναψε ένα τώρα, ένα μακρύ μαύρο πούρο που μύριζε καμένο λάστιχο.

«Το πρώτο παιδί που ήξερα και χάθηκε», είπε, «το έλεγαν Ράνγκιλντ Χάνσεν. Η Ράνγκιλντ ήταν γύρω στα οκτώ τότε και έπαιζε με τη μικρή της αδελφή στο γκαζόν. Η μητέρα τους, που έψηνε ψωμί στην κουζίνα, βγήκε για λίγο έξω, να πάρει αέρα. “Πού είναι η Ράνγκιλντ;” ρώτησε. “Έφυγε με την ψηλή κυρία”, της απάντησε η μικρότερη κόρη της. “Ποια ψηλή κυρία;” ρώτησε η μητέρα της. “Η ψηλή κυρία με τα άσπρα γάντια”, εξήγησε η μικρότερη αδελφή. “Πήρε τη Ράνγκιλντ από το χέρι και

απομακρύνθηκαν”. Κανέννας», είπε η γιαγιά μου, «δεν ξαναείδε ποτέ τη Ράνγκιλντ».

«Δεν έψαξαν σπιθαμή προς σπιθαμή όλη την περιοχή;» ρώτησα.

«Έψαξαν πολλά χιλιόμετρα μακριά. Όλοι στην πόλη βοήθησαν, αλλά δεν μπόρεσαν να την ξαναβρούν».

«Τι έπαθαν τα άλλα τέσσερα παιδιά;» ρώτησα.

«Εξαφανίστηκαν, ακριβώς όπως και η Ράνγκιλντ».

«Πώς, γιαγιά; Πώς εξαφανίστηκαν;»

«Σ’ όλες αυτές τις περιπτώσεις έκαναν λόγο για μια παράξενη κυρία που την είχαν δει έξω από το σπίτι, λίγο πριν αρχίσουν όλα».

«Μα πώς εξαφανίστηκαν;» ρώτησα.

«Η δεύτερη εξαφάνιση ήταν πολύ περίεργη», είπε η γιαγιά μου. «Υπήρχε μια οικογένεια που την έλεγαν Κρίστιανσεν. Ζούσαν πέρα στο Χόλμενκολεν και είχαν μια παλιά ελαιογραφία στο σαλόνι τους για την οποία ήταν πολύ περήφανοι. Ο πίνακας απεικόνιζε μερικές πάπιες σε μια αυλή, έξω από ένα αγρόκτημα. Δεν υπήρχαν άνθρωποι στον πίνακα, μόνο πάπιες, πολλές πάπιες, στην καταπράσινη αυλή της αγροικίας και στο αγροτόσπιτο στο βάθος. Ήταν μεγάλος πίνακας και πολύ όμορφος. Λοιπόν, μια μέρα, η κόρη τους η Σόλβεγκ ήρθε σπίτι από το σχολείο τρώγοντας ένα μήλο. Είπε πως της το είχε δώσει μια όμορφη κυρία στον δρόμο. Το επόμενο πρωί η μικρή Σόλβεγκ δεν ήταν στο κρεβάτι της. Οι γονείς της έψαξαν παντού αλλά δεν μπόρεσαν να τη βρουν. Και τότε, τελείως ξαφνικά, ο πατέρας της φώναξε: “Εκεί είναι! Εκείνη εκεί πέρα είναι η Σόλβεγκ και ταΐζει τις πάπιες!” Έδειχνε την ελαιογραφία και δεν υπήρχε καμιά

αμφιβολία πως η Σόλβεγκ βρισκόταν εκεί μέσα. Στεκόταν στην αυλή του αγροκτήματος και τάιζε τις πάπιες ρίχνοντάς τους ψωμί από ένα καλάθι. Ο πατέρας της όρμησε προς τον πίνακα και την άγγιξε. Μάταια! Η Σόλβεγκ είχε γίνει απλώς ένα μέρος του πίνακα, μια εικόνα ζωγραφισμένη πάνω στον μουσαμά.»

«Εσύ τον είδες αυτό τον πίνακα, γιαγιά, με το κοριτσάκι μέσα σ' αυτόν;»

«Πολλές φορές», απάντησε η γιαγιά μου. «Και το περίεργο στην όλη υπόθεση ήταν πως η μικρή Σόλβεγκ άλλαζε συνέχεια θέση στον πίνακα. Τη μια μέρα την έβλεπες να είναι μέσα στο αγροτόσπιτο και έβλεπες καθαρά το πρόσωπό της να κοιτάζει έξω από το παράθυρο. Την άλλη μέρα βρισκόταν πέρα μακριά, στην αριστερή πλευρά του πίνακα, με μια πάπια στην αγκαλιά της.»

«Την είδες ποτέ να κινείται μέσα στον πίνακα, γιαγιά;»
«Κανείς ποτέ δεν είδε κάτι τέτοιο. Όπου κι αν ήταν, είτε έξω ταΐζοντας τις πάπιες είτε μέσα κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο, ήταν πάντα ασάλευτη, απλώς μια φιγούρα ζωγραφισμένη σε μια ελαιογραφία. Ήταν τόσο παράξενα όλα αυτά, είτε η γιαγιά μου. Πραγματικά παράξενα. Και το πιο παράξενο από όλα ήταν πως, καθώς περνούσαν τα χρόνια, εκείνη φαινόταν να μεγαλώνει. Σε δέκα χρόνια, το μικρό κορίτσι είχε γίνει μια νεαρή γυναίκα. Σε τριάντα ήταν πια μια μεσόκοπη. Κι ύστερα, τελείως ξαφνικά, πενήντα τέσσερα χρόνια αργότερα από την πρώτη μέρα που είχε συμβεί το γεγονός, εξαφανίστηκε τελείως από τον πίνακα».

«Εννοείς πως πέθανε;» ρώτησα.

«Ποιος ξέρει;» μου απάντησε η γιαγιά μου. «Συμβαίνουν μερικά πολύ παράξενα πράγματα στον κόσμο των μαγισσών».

«Ως τώρα μου έχεις μιλήσει για δύο περιπτώσεις», είπα. «Τι έγινε στην τρίτη περίπτωση;»

«Η τρίτη περίπτωση ήταν η μικρή Μπριγκίτ Σβένσον», είπε η γιαγιά μου. «Έμενε ακριβώς απέναντί μας. Μια μέρα άρχισαν να φυτρώνουν φτερά σ' ολόκληρο το κορμί της. Σ' έναν μήνα είχε μεταμορφωθεί σ' ένα μεγάλο λευκό κοτόπουλο. Οι γονείς της την κρατούσαν για πολλά χρόνια σε μια μάντρα στον κήπο τους. Θα το πιστέψεις; Έφτασε στο σημείο να γεννάει ακόμα και αυγά».

«Τι χρώμα αυγά;» ρώτησα.

«Καφέ», είπε η γιαγιά μου. «Τα μεγαλύτερα αυγά που είχα δει ποτέ στη ζωή μου. Η μητέρα της έφτιαχνε ομελέτες μ' αυτά. Πόσο νόστιμες ήταν!»

Σήκωσα το κεφάλι μου και κοίταξα τη γιαγιά μου που καθόταν εκεί σαν αρχαία θεά στον θρόνο της. Τα μάτια της είχαν πάρει ένα χρώμα γκριζο, που λες και το σκέπαζε ομίχλη και φαίνονταν να κοιτάζουν κάπου πέρα, πολύ μακριά. Το πούρο ήταν το μόνο ζωντανό πράγμα επάνω της εκείνη τη στιγμή κι ο καπνός που έβγαине από αυτό λικνιζόταν γύρω από το κεφάλι της σχηματίζοντας μπλε σύννεφα.

«Το κοριτσάκι που έγινε κοτόπουλο δεν εξαφανίστηκε;» ρώτησα.

«Όχι, όχι η Μπριγκίτ. Έζησε πολλά χρόνια και συνέχιζε να γεννάει αυγά».

«Είπες πως όλα τους εξαφανίστηκαν».

«Έκανα λάθος», μου απάντησε. «Γερνάω. Δεν μπορώ και να τα θυμάμαι όλα».

«Τι έπαθε το τέταρτο παιδί;» ρώτησα.

«Το τέταρτο ήταν αγόρι και το έλεγαν Χάραλντ», είπε η γιαγιά μου. «Μια μέρα το δέρμα του έγινε γκριζοκίτρινο. Ύστερα έγινε άγριο και όλο χαραματιές, σαν καρυδό-

τσουφλο. Ως το βράδυ το αγόρι είχε γίνει πέτρα».

«Πέτρα;» ρώτησα. «Εννοείς πως έγινε αληθινή πέτρα;»

«Γρανίτης», μου απάντησε. «Θα σε πάω να τον δεις, αν θέλεις. Ακόμα τον έχουν στο σπίτι τους. Τον έχουν βάλει στο χολ. Είναι ένα μικρό πέτρινο άγαλμα. Οι επισκέπτες τους ακουμπούν τις ομπρέλες τους πάνω του».

Το γεγονός πως ήμουν πολύ μικρός δε σήμαινε πως θα έπρεπε και να πιστεύω όλα όσα μου έλεγε η γιαγιά μου. Κι όμως, μιλούσε με τέτοια πεποίθηση, με τόσο μεγάλη σοβαρότητα, και χωρίς ποτέ να χαμογελάει ή να γυαλίζουν τα μάτια της, ώστε άρχισα ν' αναρωτιέμαι.

«Συνέχισε, γιαγιά», την παρακάλεσα. «Μου είπες πως τα παιδιά ήταν πέντε συνολικά. Τι έπαθε το τελευταίο;»

«Θα ήθελες να τραβήξεις μια ρουφηξιά από το πούρο μου;» ρώτησε.

«Είμαι μόνο επτά χρόνων».

«Δε με νοιάζει πόσων χρόνων είσαι», είπε. «Δεν πρόκειται ποτέ να κρυολογήσεις αν καπνίζεις πούρα».

«Πες μου για το νούμερο πέντε, γιαγιά».

«Το νούμερο πέντε», είπε, μασώντας την άκρη του πούρου της σαν να επρόκειτο για ένα νοστιμότατο σπαράγγι, ήταν μια αρκετά ενδιαφέρουσα περίπτωση. «Ένα εννιάχρονο αγόρι, που το έλεγαν Λιφ, είχε πάει για καλοκαιρινές διακοπές με την οικογένειά του στο φιορδ. Εκεί έκαναν πικ νικ και κολυμπούσαν πίσω από κάτι βράχια, σ' ένα από

κείνα τα μικρά νησάκια. Ο νεαρός Λιφ έκανε μια βουτιά στο νερό και ο πατέρας του, που τον παρακολουθούσε, παρατήρησε πως έμεινε κάτω από την επιφάνεια του νερού για ασυνήθιστα μεγάλο διάστημα. Όταν ξαναβγήκε, επιτέλους, στην επιφάνεια, δεν ήταν πια ο Λιφ».

«Τι ήταν, γιαγιά;»

«Ήταν μια φώκια».

«Αποκλείεται! Δε θα μπορούσε να είχε γίνει κάτι τέτοιο!»

«Ήταν μια όμορφη νεαρή φώκια», είπε. «Και μάλιστα φιλική».

«Γιαγιά», είπα.

«Ναι, αγαπούλα μου».

«Είσαι σίγουρη πως έγινε φώκια;»

«Απολύτως. Ήξερα καλά τη μητέρα του. Εκείνη μου τα διηγήθηκε όλα αυτά. Μου είπε το πώς ο Λιφ, η φώκια, έμεινε μαζί τους όλο το απόγευμα πηγαίνοντας βόλτες, καθισμένους πάνω στη ράχη του, τις αδελφές και τους αδελφούς του. Πέρασαν θαυμάσια. Ύστερα τους κούνησε ένα από τα πτερύγιά του και απομακρύνθηκε κολυμπώντας και από τότε κανείς δεν τον ξαναείδε».

«Μα, γιαγιά», ρώτησα, «πώς ήξεραν ότι η φώκια ήταν πραγματικά ο Λιφ;»

«Τους μίλησε», είπε η γιαγιά μου. «Τους μιλούσε και αστειευόταν μαζί τους όση ώρα τους έκανε βόλτες».

«Μα δεν έγινε χαμός όταν συνέβη αυτό το πράγμα;» ρώτησα.

«Όχι και σπουδαία πράγματα», είπε η γιαγιά μου. «Θα πρέπει να θυμάσαι πως, εδώ στη Νορβηγία, είμαστε συνηθισμένοι σε κάτι τέτοια. Υπάρχουν μάγισσες παντού. Υπάρχει στα σίγουρα μία που ζει στον ίδιο δρόμο μ' εμάς αυτήν ακριβώς τη στιγμή. Μα τώρα είναι, νομίζω, ώρα να πας για ύπνο».

«Δε φαντάζομαι να μπει καμιά μάγισσα μέσα στο σπίτι από το παράθυρό μου το βράδυ, έτσι δεν είναι;» τη ρώτησα, τρέμοντας ελαφρά από τον φόβο μου.

«Όχι», είπε η γιαγιά μου. «Μια μάγισσα ποτέ δεν κάνει ανόητα πράγματα όπως το να σκαρφαλώνει σε υδρορροές ή να μπαίνει κρυφά στα σπίτια του κόσμου. Θα είσαι απόλυτα ασφαλής στο κρεβάτι σου. Άντε, βιάσου! Έρχομαι να σε σκεπάσω».

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΥΤΗ ΕΧΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΜΕ ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΜΑΓΙΣΣΕΣ.

Οι αληθινές μάγισσες ντύνονται με συνηθισμένα ρούχα,
δουλεύουν σε συνηθισμένες δουλειές και μοιάζουν πάρα πολύ
με συνηθισμένους ανθρώπους.

Όμως, κάθε άλλο παρά ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΕΣ είναιί...

Η ΑΡΧΙΜΑΓΙΣΣΑ ΟΛΑΚΕΡΟΥ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, αρχηγός
των μαγισσών, έχει ένα σχέδιο
για να εξαφανίσει όλα
τα παιδιά του κόσμου.

Εκτός και αν τη
σταματήσουν ένα αγόρι
και η γιαγιά του...

**ROALD
DAHL**

Για πληροφορίες σχετικά με
τη φιλανθρωπική μας δράση,
παρακαλούμε επισκεφθείτε
το www.roalddahl.com

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

Από 9 ετών

ISBN: 978-960-274-014-9

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 01252